

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 6, ÅRGÅNG 2

SOMMAREN 2013 (64 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktionens adress: Institutet för hylozoiska studier, Box 92085, 541 02 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Plusgirokonto nr: 441 76 46 – 9, Institutet för hylozoiska studier

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidning, som härmed offentliggör sitt sjätte nummer. Detta publiceras den 20 juni, dagen för sommarsolståndet. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, dagen för vårdagjämningen, nummer 2 den 20 juni, dagen för sommarsolståndet, nummer 3 den 22 september, dagen för höstdagjämningen, nummer 4 den 21 december, dagen för vintersolståndet, varefter innevarande årgång inleddes med nummer 5 den 20 mars, dagen för vårdagjämningen, och avsikten är att också de i framtiden följande numren skall utkomma vid dagjämningarna och solstånden. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande höstnumret skall utkomma den 22 september, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidning är flerfaldig: informera om aktuella händelser, besvara frågor om esoteriken i allmänhet och hylozoiken i synnerhet, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, dessliques kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

Om den spanska grenen av arbetet kan meddelas att red.:s bok *Förklaringen* nu är fullständigt översatt, det vill säga de tolv avdelningar som utgör den huvudsakliga framställningen, motsvarande 1991 års tryckta svenska upplaga. Därtill kommer de två tillägg som ingår i internetupplagan och som kommer att finnas med i den framtida tryckta andra svenska upplagan, nämligen Kommentarer och Instuderingsfrågor. Också dessa båda tillägg är översatta till spanska. Efter hand som de i boken ingående avdelningarna blivit översatta klart och redigerats, har de publicerats i denna hemsidas spanska avdelning. När detta skrivs återstår bara Instuderingsfrågor att publicera. Hela verkets spanska titel är *La Explicación*.

Våra spanska vänner har också översatt två uppsatser av red., nämligen ”Helena Roerich – en falsk budbärare från planethierarkin” och ”Några problem rörande människans medvetenhetsutveckling i Alice A. Baileys framställning och deras lösning enligt hylozoiken”. Översättningen av den första uppsatsen heter ”Helena Roerich – una falsa mensajera de la jerarquía planetaria” och finns publicerad i denna hemsidas spanska avdelning. De flitiga spanska pytagoreerna har vidare planer på översättning, men mer skall inte sägas nu, utan vi hoppas i höstnumret kunna ge besked om då redan översatt nytt material.

Arbetet med den tyska översättningen av Laurencys *Kunskapen om verkligheten* närmar sig nu fullbordan. Vår schweiziska medarbetare MT hjälper red. med den slutgiltiga redigeringen, och nu är de tre första av bokens sju avdelningar klara. När hela verket är fullbordat, kommer

det att publiceras på Förlagsstiftelsens hemsida www.laurency.com. På tyska heter boken *Das Wissen um die Wirklichkeit*.

Också franska översättningen av *Kunskapen om verkligheten – La Connaissance de la Réalité* – går så sakteliga framåt. Sedan tidigare (år 2005) finns hela *De vises sten* översatt till franska, *La Pierre des Sages*.

Det är nödvändigt att Pytagoras' hylozoik finns att studera på alla de stora europeiska språken. Därför skall med tiden åtminstone första avdelningen av *Kunskapen om verkligheten, Verklighetsproblemen, del ett*, finnas i exakt och god översättning till engelska, tyska, franska, spanska, italienska och ryska. Att också andra delar av Laurencys verk finns översatta, framför allt till engelska, är naturligtvis önskvärt, men det pytagoreiska systemet, hylozoiken, förblir viktigast. Det var aldrig våra äldre bröders avsikt att den insats för den pytagoreiska skolans pånyttfödelse, som Laurency inledde, skulle stanna vid två böcker bara på svenska.

I boken *Kosmisk intelligens* (KI), som finns för nedladdning från denna hemsida, införs då och då ytterligare rättelser, som red. tacksamt tar emot av läsare. Senast har vår trogna medarbetare GC i Avesta inkommit med många sådana, som nu också är införda. Red. ber läsarna av KI se till att de alltid har den senast rättade fattningen av texten genom att observera pdf-dokumentets datumangivelse, i detta fall 130619.

Föreliggande sommarnummer av *Den Pytagoreiske Kuriren*, det sjätte sedan starten, innehåller förutom den stående avdelningen med frågor av studerade och red.:s svar en översättning av vår trogne medarbetare PW ur dr Maurice Nicolls viktiga arbete i sex band, *Psychological Commentaries on the Teaching of Gurdjieff and Ouspensky*, och den fjärde och avslutande artikeln i red.:s serie "Om pytagoreiska aktiveringsmetoder". PWs översättning heter "Djupare själviakttagelse" och består av tre delar, som alla publiceras här i sommarnumret. Red.:s fyra artiklar om pytagoreiska aktiveringsmetoder återfinns också samlade till en uppsats, som publicerats på denna hemsida under rubriken ESOTERISK PSYKOLOGI. Läsaren torde märka att ämnet för dessa sommarnumrets båda större texter, PWs översättning och red.:s artikel, till stor och väsentlig del är detsamma. För en ännu större behållning av läsningen av dessa två texter rekommenderar red. att studera de fem sista uppsatserna under rubriken SKOLDAGAR på hemsidan www.veidos.se. För övrigt kan nämnas att samtliga under denna rubrik publicerade uppsatser nyligen genomgått en textrevision i samband med att de förvandlats till det läsvänligare pdf-formatet. Några felaktigheter har rättats, vissa till-lägg har gjorts, och motsvarande revisioner har införts också i de engelska översättningarna av dessa texter.

Redaktionen har bytt e-postadress

Red. ber vänligen läsarna observera att han bytt e-postadress från hotmail till yandex. Grunden därtill är att han vill så litet som möjligt gynna USA-företaget Microsoft, som äger hotmail; detta efter Edward Snowdens avlöjande nyligen om att USAs största och mäktigaste spionorganisation, National Security Agency, genom hemligt avtal med nio leverantörer av internetjänster, nämligen Microsoft, Yahoo, Google, Facebook, PalTalk, AOL, Skype, YouTube och Apple, får del av alla privata uppgifter, som förmedlas genom dessa företags internetjänster.

Frågor av studerande

RN i Söderhamn skriver: Tack för att jag fick vara med i *Den Pytagoreiske Kuriren*. Svaren på mina frågor om livet efter döden var verkligen upplysande och intressanta! Jag har därför ytterligare frågor i samma ämne och även andra frågor. Du får naturligtvis själv bestämma om det är något att publicera och om det finns plats.

Vänliga hälsningar R

Svar: Väl bekomme, R! Visst är Dina frågor värda att publicera och besvara. Plats finns alltid för lämpliga och värdefulla frågor, ställda i god anda. I själva verket är avdelningen för frågor och svar särskilt viktig och får gärna bli omfattande. En av nättidningens många fördelar är ju att redaktören inte behöver avstå från viss publicering på grund av utrymmesbrist.

Fråga nr 1: Tar man med sig sitt fysiska horoskop och sin stråle när man dör? Gäller det i högre världar också. Tar man med sin personlighet till högre världar. Hur kommunicerar man med varandra efter döden, genom tankeöverföring eller med hörbara ord? Finns det ett gemensamt språk som alla förstår – eller talar vi det språk som vi behärskar? Är det lättare att förstå varandra efter döden? Kan man reglera sitt utseende (klädsel, vikt, ålder m m) efter döden? Många gamla är ju ej särskilt vackra när de dör!

Svar: Man tar inte med sig sitt fysiska horoskop, eftersom de fysiska krafter det fysiska horoskopet anger inte kan verka under vistelsen i emotional-, mental- och kausalvärldarna efter ”döden”. Dessa krafter kan verka bara genom individens eterhölje (noga taget dettas centra), och detta hölje är ju numera upplöst, sedan det först avskilts från monaden med högre höljen. Om individens fysiska horoskop exempelvis disponerat honom för viss organisk sjukdom, obalans eller annan svaghet, så kännetecknas livet i emotionalvärlden efter döden av frihet från denna sjukdom etc. Det sagda gäller även psykiska åkommor som har sin orsak i eterhöljet. Motsvarande gäller för det emotionala horoskopet under vistelsen i mentalvärlden och det mentala horoskopet under vistelsen i kausalvärlden. Det sagda kan generaliseras: när ett monadens lägre hölje är upplöst, är monaden oåtkomlig för inflytanden av materieleenergier av det slag som motsvarar detta hölje. Det är därför livet i mentalvärlden efter ”döden” kallas ”himmelriket”, ty monaden är då fullständigt oåtkomlig för alla fysiska och emotionala inflytanden och störningar.

Om Du med ”stråle” menar kausalhöljets departementet, så gäller att detta består åtminstone under en mycket lång serie inkarnationer. Däremot är inkarnationshöljens strålar eller departement aktiva bara så länge själva höljen lever kvar, och de upplöses ju i tur och ordning ”nedifrån”, så att också strålarna (departementsenergierna) upphör att verka för den individens vidkommande, allteftersom som han befrias från de dithörande höljen. Vid den slutgiltiga övergången från mental- till kausalvärlden, då triadhöljet sammansmälter med det stora uppsamlingshöljet i kausalvärlden, är alltså alla de fyra lägre strålarna (motsvarande eter-, emotional-, mental- och triadhöljet) inaktiverade.

I emotionalvärlden är de vanliga mänskliga språken nödvändiga för meddelelse, men i stället för de fysiska orden (i luften alstrade ljudvibrationer och på papper etc. utförda skrivtecken) använder man språkets motsvarande emotionalformer. Detta kan för nykomlingarna i emotionalvärlden skenbart framstå som telepati men är det inte, eftersom varje fysiskt språk har sin egen uppsättning emotionalformer, skild från de andra språkens. Telepati, verklig tankeöverföring, är universell, oberoende av språkens inbördes olikheter och förekommer först i mentalvärlden. I emotionalvärlden gäller därför att man kan meddela sig med alla som man har något gemensamt språk med, så att ju fler språk man lärde i det fysiska, desto fler människor kan man också ”tala” med i emotionalvärlden ”efter döden”. På grund av detta är människorna i emotionalvärlden uppdelade ungefär som i det fysiska efter språktillhörighet, religionstillhörighet etc. I mentalvärlden däremot verkar den universella telepatin, oberoende av språken. Men där är det i gengäld svårare för individerna att kontakta varandra, eftersom mentalmedvetenheten på mänsklighetens nuvarande allmänna utvecklingsstadium är uteslutande subjektiv, så att de flesta människor, som befinner sig i mentalvärlden efter ”döden”, lever ett helt inåtvänt, självupptaget liv.

Nej, det är inte lättare för oss människor att förstå varandra efter ”döden”. Allmänt sett är

det tvärtom svårare. Våldigt många är värre desorienterade i emotionalvärlden än de var i fysiska världen. För människans vidkommande finns bara två kunskapsvärldar, bara två världar, vari hon kan förvärva kunskap om verkligheten och livet, och det är fysiska världen och kausalvärlden.

Ja, man kan reglera sitt utseende, antaga i stort sett vilken skepnad man vill. Vanligt är att den skepnad man antar svarar mot självidealiseringsen. De som lämnar det fysiska såsom gamla, sjuka, genom olyckshändelser lemlästade och dylikt., behöver inte alls förete motsvarande utseende i emotionalvärlden. Mycket vanligt är att äldre ser ut som 35-åringar, bleka nordbor som solbrända och så vidare. I emotionalvärlden gäller, som sagt, principen ”ske dig som du önskar”.

Ytterligare två frågor av RN: Som jag förstår kan initieringar ske endast i fysiska världen och inte i högre världar. Är detta korrekt?

Hur väl stämmer hylozoikens läror med Torkom Saraydarians lära? Han har skrivit ett stort antal böcker på engelska och en mycket vacker bok som är översatt till svenska, Shamballa.

Svar: Ja. Det är i det fysiska allt – erfarenheter, egenskaper och förmågor – måste efterprövas och bekräftas. Också högsta slag av solsystemjag, 43-jaget, som alltså nått så långt i sin medvetenhetsexpansion att det är självmedvetet i 43-världen (teosofernas adi eller mahaparanirvana) behåller eller formar tillfälligt ett fysiskt atomhölje (bestående av 49:1-materia) för att förankra sig i det fysiska. Till och med planethärs-karen (åtminstone ett 29-jag men troligtvis högre – hur högt vet bara han själv) har ett fysiskt eterhölje som lägsta ”manifestationskropp”. Att initianden kan uppfatta initiationens effekt olika i olika världar, emedan var och en av de större initiationerna avser en särskild av de sju solsystemvärldarna 49–43, därtill två kosmiska världar, är en helt annan sak och skall inte blandas ihop med detta. Exempelvis uppfattas effekten av 2dra initiationen särskilt i emotionalvärlden och emotionalhöljet, men själva initiationen genomgås i fysiska världen och definitivt inte i emotionalvärlden. I emotionalvärlden däremot finns bluffhierarkier som genomför sina bluffinitiationer av allt ”högre slag”, och många klärvoajanter blir deras offer. Se *Människans väg* 5.35.

Saraydarian hörde till en kategori, som synes bli vanligare: i grund och botten mystiker, alltså emotionalist, men med ett vaknande intresse för esoteriken, dock med mystikerns bristande förmåga att mentalt uppfatta denna. Han studerade esoteriken men omtolkade mycket därav enligt känslotänkandets krav; visade inte tillräcklig förståelse för det högre mentalas krav på exakt verklighetsuppfattning och begreppsklarhet. Därav bruket av oförstådda symboler i motsats till hylozoikens mentalt definierade begrepp. Hylozoiken kan än så länge knappast intressera denna kategori utan uppfattas av denna som ”alltför mental”, ”torr och tråkig”. Likväl stimuleras dessa människor av de i esoteriken ingående, till det mentala nerdimensionerade kausalideerna, påverkas av dem, mestadels omedvetet, så att de stegvis mentaliseras. De förbereds så inför övergången till mentalstadiet i ett senare liv. Då kan de mogna till att förstå hylozoiken såsom avsetts.

MP i italienska Parma har frågat oss om skillnaden i betydelse av de båda engelska orden ”fate” och ”destiny”, som båda motsvarar det svenska ”öde” eller ”skickelse”.

Svar: Det är en allmänt utbredd missuppfattning om språket att alla ord, de flesta ord eller åtminstone de viktigaste orden i allmänt bruk vart och ett har en given och bestämd innebörd, som man skulle kunna klämma ur orden ungefär som man klämmer en citron på dess saft. Så är emellertid fallet bara med ord som hänför sig uteslutande till handfast grovfysisk verklighet såsom ”sten”, ”trä” och så vidare. Icke ens ord som hänför sig delvis till fysisk verklighet, delvis till överfysisk, såsom ”människa”, kan ha samma innebörd för en esoteriker som för de

flesta andra och då allra minst för dem som tror att människan är ett djur bland andra, inte vet att hon är en odödlig monad i en triad i ett kausalhölje. Ordet "öde" hör till denna kategori av ord som hänför sig till både det fysiska och det överfysiska, och detsamma gäller förstås också dess båda engelska motsvarigheter, "fate" och "destiny". Om man urskiljer två huvudsakliga, motsatta uppfattningar om ödet, nämligen såsom något en gång för alla fastställt, vilket den enskilda individen inte kan rubba å ena sidan, och såsom en kraft som individen kan samverka med och delvis förändra å den andra, så kan man ju använda det ena engelska ordet att beteckna ödet enligt den första uppfattningen och det andra ordet för ödet enligt den andra uppfattningen. Så började filosofer faktiskt göra på 1800-talet: använda "fate" om det orubbliga, oföränderliga ödet och "destiny" om det av individen själv påverkbara. Jämför ordet "fatalism", som beteckning just för tron på ett orubbligt öde. Men behovet av att klart hålla isär begrepp, i synnerhet begrepp hörande till de stora livssammanhangen, finns hos filosofer och liknande men inte i folkets stora massa, varför "fate" och "destiny" i dagligt tal används utan åtskillnad och båda alltså får beteckna föreställningen om ett orubbligt öde. Stora, normgivande ordböcker över engelska språket, såsom *Oxford Advanced Learner's Dictionary* ger besked om detta.

Men eftersom filosofer har ansett det mödan värt att hålla isär de båda begreppen om öde genom att låta "fate" beteckna det ena och "destiny" det andra och dessutom hylozoiken tydligt förklarar det ena begreppet, fatalismen, såsom fiktion och det andra såsom en verklighetsidé, är det ju lämpligt att som engelsk hylozoisk term för ödet, i exempelvis sådana sammansättningar som "ödeslagen", "ödesmakterna" osv, använda enbart "destiny", aldrig "fate". Det är också vad jag har gjort i mina översättningar av Laurencys skrifter till engelska, här några exempel från *The Way of Man, Människans väg*: law of destiny = ödeslagen (MV 9.100), destiny relationship = ödesförbindelse (MV 5.13.14), authority of destiny = ödesinstans (MV 8.3.5), powers of destiny = ödesmakter (MV 4.3.7), fulfilment of destiny = ödesuppfyllelse (MV 8.19.1) och så vidare.

CK i Skövde har frågat oss om huruvida det finns något samband mellan fixeringslagen, såsom den avhandlas i *Kosmisk intelligens* (KI) 15.15.5, och den så kallade inre runden.

Svar: Ja, det finns ett samband mellan fixeringslagen och inre runden. Men det är icke detta samband och icke heller inre runden, som KI 15.15.5 handlar om. I KI 15.15.5 står: "I femte eonen kommer denna lag att fungera såsom avskiljaren, som för en viss tid kristalliserar och fixerar människomonaderna i två stora evolutionsklasser. Den ena gruppen, de som når målet (LA: de som har åtminstone begynnande kausalmedvetenhet), blir gradvis allt mindre behärskade av denna lag och kommer i stället under den fjärde lagens, magnetstyrningslagens, välde. Den andra gruppen kommer att kvarstå under denna femte lag i ett oförändrat tillstånd, tills de ingående monaderna i ett senare skede får ett nytt tillfälle. I ett senare sjuklot och i dettas femte eon kommer detta tillfälle." Vad det anförda stycket bland annat handlar om är att de c:a 40 procent av mänskligheten som inte når det för femte eonen (nästa eon) uppsatta målet, alltså åtminstone begynnande kausalmedvetenhet, kommer att avskiljas från mänskligheten, avförs från vårt klot för att få en ny chans i ett senare sjuklot. Detta har ingenting med inre runden att göra, ty inre runden avser uteslutande vårt eget sjuklot, och mer om den strax. Fixeringslagen, som Laurency kallar ödeslagen, är särskilt bestämmande i kausal-mentalvärlden och reglerar bland annat mänsklighetens uppdelning i sju grupper, bestämda av de sju departementen ("strålarna"). Det är bland annat denna departementsuppdelning, som gör att de mänskliga monaderna får vandra runt sjuklotets sju klot under en eon, ty varje klot styres av en av de sju departementsenergierna. Ordet "rund" avser denna rundvandring. Det finns möjlighet för de monader, som är i behov av särskilda erfarenheter att inte följa med den stora

massan monader i deras rundvandring, utan genomföra samma "rund" i ett annat tempo. Denna möjlighet medför att samtidigt som huvudmassan av mänskliga monader nu och ytterligare c:a 300 miljoner år får utvecklas på vårt klot, finns små grupper av mänskliga monader på alla de sex övriga i sjuklotet ingående kloten. På vart och ett av de sex andra kloten finns två dylika grupper: "snabblöpare" och "eftersläntare". Det är denna möjlighet att gå vid sidan om huvudmassans rundvandring som avses med termen "inre runden". Man kan säga att "inre runden" för "snabblöparnas" del innebär att dessa monader får en "extra repetitionskurs" på sjundedelen av tiden, ty de genomlöper hela kedjan på den tid som det tar för kamraterna i huvudmassan att genomlöpa ett av kloten. När de sedan "gjort inre runden" och alltså kommer i fatt kamraterna, som då bara hunnit till nästa klot, kan de tack vare sin "extra repetitionskurs" i regel placera sig på en betydligt högre nivå i det egna naturriket. Laurency omnämner detta kortfattat i *De vises sten* (DVS) 2.46.17. Dessa tolv grupper är alltså inte lika "fixerade" som huvudmassan, lyder under andra tillämpningar av fixerings- eller ödeslagen, något som vi har fått veta mycket litet om. Också det Laurency säger i DVS 2.49.2 är relevant i sammanhanget, eftersom det handlar om att individen behöver göra erfarenheter i det slags klot som motsvarar hans särskilda typ.

Men i samma mån som monaden blir självmedveten i sitt 46-hölje och därmed allt mer kommer under magnetstyrningslagens välde (KI 15.15.5), blir monaden också mindre behärskad av det som en gång var hans särskilda typenergi, lär sig alltmer att uttrycka alla sju typenergierna. Det fulländade 46-jaget förmår detta och kan därför också röra sig fritt inom hela sjuklotet, obundet av något av dess särskilda klot och dettas särskilda typenergi. Se i detta sammanhang *Lärjungens väg*, del fyra 9.21 samt *Kunskapen om verkligheten* 2.5.8 och 2.13.6.

JB i Västerås har frågat: Om själverinring är en metod för avsiktlig aktivering av kausalhöljets kunskapscentrum, vilken är då metoden för enhetscentret?

Svar: Ingenting aktiverar enhetscentret så starkt som det medvetna offrandet av onödigt lidande eller – vilket är detsamma uttryckt med andra ord – det frivilliga mottagandet av nödvändigt lidande. Det onödiga lidandet är mer än nittio procent av vårt lidande. Alla har något slags lidande de inte vill ge upp, till exempel självömkan. Ett sådant inbillat lidande kan vara människans käraste ägodel. För många skulle det betyda att de offrade hela sitt liv, om de offrade sin främsta negativa känsla. Den har redan blivit en vana. Första steget mot att göra sig kvitt onödigt lidande är att avstå från det i tanken. En effektiv metod är insikten om högre och lägre värden, en annan är indelningen i verkligt och inbillat. Allt har sitt pris. Vill man få något måste man offra något. Antag att du känner dig missnöjd, kränkt eller sårad eller dylikt. Offra ditt inbillade lidande – negativa känslor och negativ inbillning. Det är en stor befrielse att inse: "Jag har inget att uppröra mig över. Ingen är skyldig." Av sig självt kan lidandet inte föra med sig något, men om man minns sig själv i samband med det, kan det bli till en stor kraft. Vanligen försöker man undfly lidandet eller identifierar man sig med det och förstör på det sättet något som kunde vara till största gagn. Förrän vi gör oss kvitt det oanvändbara lidandet, kan vi inte komma till det användbara. Vi får inte ut något av att njuta och ha det behagligt; av detta kan vi bara få lidande.

Vad är då användbart eller nödvändigt lidande? Varje ansträngning inifrån varat är vanligen lidande. (Aristoteles: "Kunskapens rötter är bittra, men dess frukter är ljuva.") Att välkomna stunder av samvete är alltid lidande, eftersom de för med sig insikter, obehagliga sanningar om oss själva. Att söka sprida kunskapen till människorna medför lidande med en mänsklighet som till 85 procent står på barbar- och civilisationsstadierna. Inför allt sådant arbete måste man räkna med lidande – förtal och förföljelse – men tag tacksamt emot det, hata inte förtalarna och förföljarna, utan förlåt dem i stället! Att inte hata dem, att i stället förlåta dem,

betyder dock inte att man måste tvinga sig att ha något med dem att göra – det behöver man inte. Det finns en kategori människor, lyckligtvis mycket fåtalig, som aktivt och målmedvetet hatar kunskapen, de äldre bröderna och deras lärjungar och aspiranter, sprider förtal och ägnar sig åt personangrepp. Enligt utvecklingslagen och självförverkligandets lag måste de en gång taga sig ur denna kategori, vilket enligt aktiveringslagen och skördelagen kommer att kräva ett mycket hårt arbete för självförvandling och gottgörelse, ett mycket svårt men för dem nödvändigt lidande, vanligen sträckande sig över flera inkarnationer. Detta kan de som älskar kunskapen och de äldre bröderna inte göra något åt, och det är alltså bäst att låta dessa människor vara, också för att begränsa dessa människors tillfällen att ytterligare skada andra och därmed så ännu mera dålig sådd.

Ur dr Nicolls *Psykologiska kommentarer*
Djupare själviakttagelse

I

Mrs Nicoll föreslog vid vår senaste samling att var och en skulle iaktta sina inre reaktiva samtal och sina egna särskilda sätt att rättfärdiga sig själv, vilka ständigt upprepar sig i de djupt negativa tillstånd vi talade om tidigare.

Jag talar nu till dem som verkligen önskar arbeta på allvar. Mrs Nicoll påpekade för gruppen nödvändigheten av att ofta skriva ned det man iakttar. Jag minns för länge sedan då Ouspensky bad oss att skriva ner de saker vi iakttog hos oss själva under en kortare tid. Han gav rådet att låsa dörren om oss, så att ingen kunde se vad vi skrev. Om saker och ting skrivs ner, blir de klarare, ty mycket av vår själviakttagelse är otillräckligt. Ofullständig själviakttagelse är förstås oundviklig till att börja med. Att skriva ner vad vi iakttar hos oss själva gör iakttagelsen mer fullständig. Vi minns mer. Jag har rått er då och då att ha en egen bok, i vilken ni skriver ner saker om er själva, om arbetet, om era iakttagelser.

Antag att människa skriver ner sina iakttagelser av inre klagomål om andra människor, allteftersom de uppstår dag efter dag. Det är förstås viktigt att vara helt ärlig mot sig själv i detta arbete. Det är viktigt att skriva ner allting. Om ni gör det kommer ni att bli mycket förvånade, när ni vänder blad och läser tillbaka och ser att exakt samma saker hände inom er för ett år sedan eller ytterligare längre tillbaka, när ni tänkt att era klagomål var helt nya och färska. Kanske inte så förvånande att ni haft samma klagomål några gånger förut, men sannerligen dag efter dag och år efter år. Det är iakttagelser av det slaget, som ger oss en relation till vårt liv i tiden. Antag att man finner att man alltid klagat på samma sak hos alla, trots att alla uppfört sig på olika sätt, det vill säga man har alltid samma klagomål mot olika människor – vilken slutsats kan man då dra av detta om sig själv? Den enda slutsats man kan dra är att det är något hos en själv som arbetar hela tiden och som man endast kan notera effekterna eller resultatet av. Felet ligger inte hos dessa andra människor, som man ständigt klagat på, utan i något hos en själv som man inte har iakttagit. De andra människorna kan veta vad det är eller något om vad det är fråga om, men man kan inte se det själv. När man väl insett att denna reaktion är rätt typisk för en och att man alltid haft samma slags klagomål, kan det ge upphov till en chock. Man blir ställd. Man kan se att det är detta klagande i sig som man måste notera hos en själv och inte vad man tror orsaka det. Nästa gång dessa klagande skenjag börjar återuppta sin aktivitet, kan den chock man fick ge en den emotionala kraften att iaktta dem innan de börjar använda sin mun i ens eget namn. Man får en chock så att man minns sig själv. Man skiljs då från dessa skenjag för ett ögonblick – det vill säga man är inte identifierad med dem. Man ser dem som någonting inom en själv, sådant som man haft full tillit till under all denna tid och som man rättfärdigat och givit näring åt.

Arbetet lär att vi skall kämpa mot självrättfärdigande. Självrättfärdigande betyder att alltid

ge sig själv rätt. Om en människa alltid ger sig själv rätt i alla sammanhang, får hon aldrig veta vad verkligt lidande är. Hon kommer att bli negativ, tycka synd om sig själv, söka tröst och trygghet hos andra och använda åtskillig kraft på att rättfärdiga och försvara, bortförklara sig själv. En sådan människa har förstås inget verkligt samvete. När verkligt samvete vaknar hos en människa, förstår hon vad verkligt lidande är. Detta kan börja hända hos en människa först när hon kan bära det. Arbetet lär att verkligt samvete finns hos alla och är exakt detsamma hos alla men att det är djupt begravt. Vi måste hitta det i form av esoterisk undervisning som, när förståndet godtar den och viljan kan leva den, börjar kontakta oss. Genom samvetet kan vi se vad allting är, dess kvalitet (rätt och orätt, gott och ont) och hur vi skall använda det. Om vi fortsätter att ständigt rättfärdiga oss själva – och vem kan stoppa oss? – vi har alltid rätt, och ju mer skulden pressas på oss, desto mer driver oss vår stolthet och tomhet att sparka och skrika och slå dövörat till och vägra lyssna. Jag menar att när bättre och mer medvetna skenjag i oss försöker tala till oss, mitt under vårt pågående själv rättfärdigande, vill vi inte lyssna på dem, och de kan vara mycket våldsamma. De får sin chans i ett senare skede, när vår sömnattack börjar lägga sig. Då verkar vi plötsligt vara i en helt annan atmosfär, ett annat ljus, som lyser upp sinnet på ett helt annat sätt. Det tillstånd vi befann oss i, dessa skenjag i vars våld vi hade råkat, befinner sig nu på avstånd och kan inte längre hypnotisera oss. Det är en mycket god sak när det gäller själv iakttagelse att försöka komma ihåg vad som hände i detta tillstånd, hur saker och ting såg ut, vilka skenjag som sade vad, vilka röster som talade, vilka argument som användes och så vidare. Man måste dock vara försiktig, så att man inte blir identifierad och återinträder i tillståndet. Detta kan lätt hända, särskilt i början, med nästan kroniskt negativa tillstånd. Det kan vara intressant att experimentera med sig själv genom att avsiktligt återuppliva något inre sår som finns i minnet för att iaktta vilken kraft det fortfarande besitter. Så länge man är medvetet uppmärksam, är det ingen fara, men om man bara för ett ögonblick släpper uppmärksamheten och distraheras genom att till exempel någon kommer in i rummet, så kan man märka att alla dessa skenjag som man återupplivade åter har grepp om en, det vill säga man har identifierat sig med dem. Men om man iakttar sig i ett tillstånd av vaksamhet – så är det ingen fara att man blir identifierad av att åter framkalla gamla scener. Det är som att vara omgiven av en magisk cirkel, när en magiker kallar fram andar, och om uppmärksamheten bryts, kan man råka i dessas våld igen. Olika slags tillstånd kan ha en enorm makt över oss, när vi befinner oss i dem. Alla borde lägga märke till detta, och det gäller alla sidor av livet. När vi är utanför dem förlorar de sin kraft. Vanligen går vi runt i en cirkel av återkommande tillstånd, som utövar sin makt över oss, det ena efter det andra. Negativa tillstånd drar till sig andra negativa tillstånd, och ni har alla säkert iakttagit att när ni befinner er i ett negativt tillstånd, är ert minne annorlunda – de obehagliga sakerna dyker upp i förgrunden och de positiva sakerna förbleknar och blir mindre påtagliga och kan försvinna nästan helt. Ett argument för en sak framhävs, och argumentet mot detta försvagas. Man kan inte bli identifierad med obehagliga saker och med behagliga ting på samma gång. Man kan vara identifierad med ett skenjag, även om man ser eller hör ett annat skenjag. Genom att slappna av fullständigt och samtidigt veta att man befinner sig i ett felaktigt tillstånd kan man försöka stoppa alla tankar, rörelser, spänningar både i muskler och i hjärnan. Då kan situationen helt plötsligt förbättras. Man känner då ett byte av förtecken från negativt till positivt, Allt blir lättare eller det blir som om man hade varit iklädd för många och för trånga kläder, som plötsligt faller av, så att man känner sig fri igen.

Detta stoppande av tankar och denna avslappning, som är så viktiga att öva varje dag, är en sorts själverinring. Själv iakttagelse utan själverinring är ingen god övning. De två sakerna är helt olika, vilket kan noteras genom inre smak. Man kan tänka sig själverinring som att lyfta sig själv upp från sakernas upprörda tillstånd i sig själv eller som att öppna en dörr och gå in i ett annat rum och stänga dörren och sätta sig ner helt tyst. Kom ihåg att när vi är identifierade

med alla våra tankar och känslor, med våra sorger och bekymmer, vår oro och våra inre monologer, vårt självrättfärdigande och skuldbeläggande och så vidare, kan vi inte minnas oss själva. Vi är mitt i smeten, mitt i trafikbullret, mitt i folkvimlet – vilket inte är vi själva. Det är en underbar sak att uppleva att inte vara identifierad med sig själv, med allt sitt återuppreparande och sina meningslösa orostillstånd. Det är möjligt att inse hur vi alltid identifierar oss och hur ingenting någonsin kan bli verkligt eller riktigt när vi är i detta tillstånd. Vi inser hur sant det är att hjälp inte kan nå oss, när vi befinner oss i detta tillstånd. Det är bara när tystnaden inträder, som hjälp kan nå oss från högre centra, som är fullt utvecklade och som alltid verkar inom oss men som kan nå oss endast när vi befinner oss i det tredje medvetandestillståndet, det vill säga i någon grad av själverinring.

II

Vi talade tidigare om vilken underbar händelse det är att uppleva sig inte vara identifierad. När man befinner sig i ett sådant tillstånd, kan det förefalla som om man levde i en stilla mittpunkt av en själv, samtidigt som man är varse att allting utanför söker tränga fram till en och gripa tag i en. Och detta ”allting utanför” är inte saker i yttervärlden, utan mängden av skenjag i det egna psyket. Dessa är liksom en folkmassa, som nu hålls i schack av osynliga poliser. I ett dylikt tillstånd inser man vad ett av de viktigaste målen med själviakttagelsen är: att skilja sig själv från allt det som mekaniskt pågår i känsla och tanke och som just ständigt söker gripa tag i en och ofta lyckas, så att man dras ner till en lägre nivå. Då förstår man också allegorin om ”huset som är i oordning” inom oss. I ett tillstånd av icke-identifiering kan man åstadkomma en viss ordning i detta hus. Av den anledningen vill jag tala om vad icke-identifiering betyder, jag tror att många av er kommer så långt men därefter fastnar helt i vad som är nödvändigt att göra. När ni försöker iaktta er själva, skall ni inte lägga in känslan av ”jag” i det ni iakttar. Ni iakttar *det*, ett maskineri av känslor och tankar, som är självgående och aldrig stilla, och om ni ser efter kan ni iaktta ett ”jag” inom er, en människa inom er. Men den människan är inte ni, även om hon lever med er och lever på er och tar ert namn, er kraft. Man bara hamnar i ett tillstånd av förvirring, om man tänker att man är ett enda jag och att detta jag på något sätt kan iaktta detta enda jag. Människor har illusionen att endast en sak verkar inom dem, känner och tänker. Om man har den illusionen, kan man inte bilda sig en riktig uppfattning om vad självkontroll betyder. Om vi antar att det bara är en kraft som verkar i människan, så är det omöjligt att en kraft beordrar en annan att lyda. När arbetet säger att människan kan liknas vid ett hus i oordning, ett hus fullt av tjänare som inte står under någon överordnad kontroll, betyder det vad det säger. Det betyder att det finns ett stort antal varelser i människan, ett stort antal personer, alla helt olika, vilkas chef är frånvarande, och att dessa talar genom chefens telefon i hans namn och beter sig som de vill i det hus som inte är deras utan som tillhör deras chef. Om man iakttar någon del av detta hus och tar det för en själv, begår man ett grundfel när det gäller själviakttagelse. Man måste iaktta att man är många, INTE EN. Detta är mycket svårt att göra. Jag menar att det är svårt att inse det och att praktisera vad denna insikt medför. För närvarande är det en av de viktigaste iakttagelser man kan göra i detta arbete. Om man ständigt identifierar sig med allt man iakttar, har man ingen möjlighet att hejda detta, står man ständigt i vägen för sig själv. Då håller man ständigt fast vid det man skulle avskilja sig ifrån. Alltså: Om man uppfattar sig själv som en, kan man inte avskilja sig från något som man iakttar i sig själv. ”Jag” är inte en enda utan är sammansatt av många skenjag. Själviakttagelse är att iaktta dessa skenjag, som vi så lätt tar för ”jag själv”. Man skall inte utföra själviakttagelse samtidigt som man är identifierad. Man skall inte bli identifierad med tanken om att iaktta sig själv. Det är mycket annorlunda än att bli identifierad med vad man iakttar hos en själv. Människor blir ibland mycket identifierade med något ord i arbetet som till exempel själverinring, själviakttagelse, negativa känslor, att kräva hän-

syn och så vidare. Detta hindrar dem att förstå vad dessa ord verkligen betyder. Om man utövar själviakttagelse på ett mycket identifierat sätt med ett slags oro eller överdriven anspänning och stretar med att göra det, blir det inget resultat. Man kan inte göra någonting på det sättet. Man kan inte göra något i ett tillstånd av alltför stor ängslan, därför att man då med en gång befinner sig i en felaktig del av ett centrum. Man arbetar då i ett negativt tillstånd, och misslyckanden tynger ner en. Själviakttagelse skall göras utan att visa det för någon och på sätt och vis utan att visa det för en själv. Det är som att betrakta någonting från sidan, som om det pågick utan att någon brydde sig särskilt mycket om det. Åtskilliga processer, som pågår inom en, hejdas när man betraktar dem alltför direkt. Detta är naturligtvis särskilt fallet när det gäller fantasin. Själviakttagelse kräver ett mycket lätt handlag, därför att det maskineri som skall beröras är mycket känsligt och ömtåligt. Dessutom får man inte vänta sig att det blir resultat på en gång, bara därför att man har iakttagit sig själv under en förhållandevis kort tid. Det finns ett talesätt i arbetet som säger att vi inte skall arbeta för resultaten. En grund till detta är att man, om man arbetar för resultaten, alltför lätt blir besviken och en annan grund är att det ofta blir resultat, men inte de som man kanske väntat sig. Själviakttagelsen ökar ljuset efter hand.

Ibland kan arbetet likna en människas inre tillstånd vid mörker. Själviakttagelsen släpper in en liten stråle ljus. Många saker upphör att kunna hända i närvaro av ljus. Det är detta insläpp av ljus som kan börja ändra helt andra saker än vad personen ifråga väntade sig. Ibland har vi hört sägas och det sades till mig: "Ljuset kan göra dig frisk." Nu först börjar jag förstå vad det betyder. Utövandets av själviakttagelse släpper in mer och mer ljus, så mycket att när man vänder sin inre blick bakåt mot ens liv är det som om man såg det belyst, om än svagt, av alla dessa stunder av själviakttagelse i det förgångna.

Människan som maskin betraktad arbetar bättre när hon har ljus inom sig. Ouspensky brukade likna människans centra vid mycket invecklade och ömtåliga maskiner, som hon försöker sköta i mörker. När hon lyckas släppa in lite ljus i sig själv, när hon börjar bli lite mer medveten om sig själv enligt vissa bestämda förutsättningar, kan hon se maskinerna bättre. Han börjar förstå hur hon skall använda dem bättre, och hon börjar också se när de är felaktigt ihopkopplade och hur många misstag hon gjorde, när hon försökte använda dem i mörker. Det ljus som människan släpper in genom själviakttagelse möjliggör för henne att urskilja sin inre omgivning. Vi lever i två miljöer. Den ena känner vi genom våra yttre sinnen. Den innehåller mängder av människor, både goda och onda. Också den andra inre miljön innehåller ett stort antal människor, både goda och onda. Denna andra miljö som vi lever i vet vi ingenting om så länge som vi lever i mörkret, så vi uppfattar den som om den vore vi själva. Genom själviakttagelse kommer det in ljus, och det är detta ljus som gör att vi kan börja skilja på saker inom oss. Esoterisk undervisning är ljus, men bara om man förstår den, rätt värderar och använder den. Man får inte något ljus utan rätt värdering. Man kan inte använda esoterisk undervisning enbart för personliga skäl, för att förbättra sitt minne eller något liknande. Detta ljus börjar även få flera av arbetets ideer att framstå klarare. Vi kan inte förstå arbetets ideer, om vi inte arbetar med oss själva. Detta beror på att förståelsen är resultatet av utveckling av både kunskap och vara. Ens vara förändras inte, om man är helt identifierad med sig själv. Det finns då inget ljus. Man befinner sig i ett tillstånd av mörker. Man kan inte se att det är sken-jag man har inom dig. Man tror att allting är "jag själv". Det finns inget ljus därför att man är identifierad med sig själv. Det kan därför inte bli någon förändring av ens vara. Om det inte blir någon förändring av ens vara, kan det inte bli någon förändring av ens förståelse av arbetet. Man kan ta emot arbetet som kunskap men man förstår det inte. Man kan inte se någonting i det. Detta därför att det saknas ljus. När man börjar iakta sig själv för att fånga glimtar av sig själv, noterar vad som pågår i en, börjar man urskilja sig själv. Detta släpper in ljus. Själviakttagelse släpper in en stråle ljus. Detta ljus kallas medvetenhet i arbetet. Målet

med detta arbete är att öka medvetenheten. Vi gör det vi gör på grund av att vi inte är tillräckligt medvetna. Vi är de människor som i evangelierna kallas "de som lever i mörkret". En av huvudideerna i denna lära är att hela mänskligheten sover och att det är därför alla hemskheter händer på jorden. Vilken är den verkliga orsaken? Den verkliga orsaken är *frånvaro av medvetenhet*. Om människan vaknade, om hon blev mer medveten, skulle allt förändras. Först måste hon emellertid vakna själv. Självmedvetenheten, självnärvaron måste öka oerhört. Om hon ser sig själv som en, är detta omöjligt. Hon kommer fortsätta att vara blind för företeelserna inom sig själv. När vi nu talar om identifiering, minns jag att Gurdjieff sade att detta var ett av de största hindren, en fruktansvärd sjukdom och att människan först och främst måste sträva efter att icke vara identifierad. Han sade att människan har alla möjliga slags illusioner och vrågbilder av sig själv och att hon på grund av dessa vrågbilder blir lätt identifierad. Hon ser sig själv som en enda människa med vilja och full medvetenhet. Detta är självidentifiering. Det är en form av det. Nu känner ni till allt detta, men poängen är att ni trots detta fortsätter att uppföra er som om ni hade vilja och full medvetenhet. Detta beror på att kunskapen inte har trängt in på djupet utan ligger i tänkandet som kunskap. Ni har kanske hört att själverinring av det första slaget är insikten om ens eget mekaniska beteende. Detta är en direkt insikt om att man inte har någon vilja, utan många viljor och ingen verklig medvetenhet, utan många små medvetenheter.

Människor säger att de iakttar sig själva och kommer till en viss punkt och att de sedan inte kan uthärda att fortsätta och vänder sig bort från vad de ser. Om detta är en äkta reaktion, kommer de att märka att de förs tillbaka till samma punkt på ett annat sätt. Om det däremot ej är äkta, utan mer en form av självdramatik, somnar de vid denna punkt. Det förfaller som om arbetets inverkan på en, när man väl börjat arbeta på allvar, alltid ledde en, om man inte blandar sig för mycket i det och tror sig veta bäst.

Nu vill jag ta upp något av stor betydelse. Jag talar återigen till er som vill arbeta på allvar. Varje morgon måste ni avsiktligt ställa er under arbetets inverkan. Det finns inom oss tillstånd, som är bestämda av arbetet, och andra tillstånd, som är bestämda av det vanliga mekaniska livet. Om man befinner sig i ett arbetstillstånd, är man skyddad för ett antal obehagliga tillstånd, som man annars lätt kunde råka in i. Ibland, när man befinner sig i ett arbetstillstånd, kan man nå denna mittpunkt i en eget inre, jag tidigare berörde, då man har en häpnadsväckande upplevelse av att inte vara identifierad. Man måste, som jag sade, försätta sig i ett arbetstillstånd varje dag. För att göra det måste man finna det sätt som är lämpligast för en själv. Det kan vara att minnas sitt mål och samtidigt försöka minnas sig själv. Ett annat sätt är att repetera något som man hört eller läst som gäller arbetet. Det kan också handla om att gå igenom föregående dag eller att dra sig till minnes något man behöver vara mer medveten om i kontakten med en annan människa och, kanske viktigast, känslan av att vara i arbetet och att se saker och ting genom arbetets glasögon. Detta hjälper väldigt mycket, i själva verket har det ett oskattbart värde. Verkan beror på kvaliteten av ens ansträngning. Om man inte ger något, kan man heller inte vänta sig att få något.

III

Vi talade tidigare om att se på livet som ett mål i sig och arbetets sätt att se livet som ett medel för att nå ett helt annat mål. Vi talade om hur arbetet gradvis har trängt sig in mellan oss och livet på ett sådant sätt att vi i vissa ögonblick med hjälp av arbetets ideer börjar kunna se svårigheter som vi har i livet. Detta ändrar för ögonblicket vårt förhållande till yttre händelser, yttre problem och yttre svårigheter. Detta tar i regel lång tid att uppnå, eftersom vi normalt är helt identifierade med yttervärlden, med människor, med saker, med händelser, med situationer. I det hänseendet är vi maskiner som *drivs av livet*. Under en lång tid kan vi inte se hur arbetet hänsyftar till och kan spela en roll i våra liv. Vi har ingenting som kan sättas emellan, ingen

magisk spegel eller lins som vi kan se igenom. Vi är så att säga *nakna i livet, nakna inför livet*. Vi har inga lämpliga skor att ta på oss, inga kläder. Det har ofta påpekats vilken enorm förändring det kan innebära i en typisk livssituation, om vi lyckas föra in arbetet till den punkt där vi tar emot intrycken. Det betyder att intrycken i stället för att träffa oss direkt går igenom det filter som arbetet kan utgöra. När vi är vakna, när vi är omgivna av arbetets styrka och medvetna om vad det lär, kan livsintrycken förvandlas. De får då en annan mening. Det är då inte den yttre situationen som vi reagerar på, utan arbetsideerna. Livet träffar oss inte direkt utan genom arbetets ideer, och då blir livet en lärare för oss genom arbetet.

När vi befinner oss bland ”livsmänniskor”, människor som låter sig ledas av det mekaniska livet, kan vi tydligt se att de inte förmår förvandla något och också att de tar livet som mål i sig självt och att detta inte leder någon vart i framtiden. De tror verkligen att det leder någon vart. Sådana människor iakttar inte sina inre tillstånd, inte heller inser de hur viktigt det är att förändra dessa inre tillstånd. Arbetets mål är att förändra våra inre tillstånd, så att vi inte reagerar mekaniskt på olika händelser. Detta kräver en förändring av vårt medvetande, och detta börjar med *själviakttagelse*. När detta börjar ske, anar vi svagt att det *inte* är livet som är problemet, utan vi själva. Då inser de flesta att man inte kan vänta sig att allt i en avlägsen framtid blir mycket bättre; man litar inte längre till tidsfaktorn. När man blir medveten om att så länge dessa mekaniska reaktioner, dessa olika manifestationer av vårt främsta särdrag, dessa intoleranser, dessa stelbenta icke ifrågasatta attityder, dessa sorger och bekymmer, dessa system för skuldbeläggande, dessa vanemässiga negativa tillstånd, dessa icke ifrågasatta föreställningar och fantasier som styr oss, kan vi inte se framtiden an och vänta oss att den försätter oss i ett bättre tillstånd. När man insett detta, börjar man också förstå vad som menas med att inte ta livet självt som ett mål utan som ett medel att uppnå ett annat slutmål som rör det egna varat och alla tillstånd som beror av detta.

Har ni någonsin tänkt tanken att i arbetet med fjärde vägen kan man avsiktligt komma att ställas i yttre omständigheter som är särskilt svåra för att visa att man kan ta sig igenom dessa utan att bli hopplöst identifierad? Detta skulle inte vara möjligt med mindre än att man lyckas föra in arbetet till den punkt där intrycken träffar en och därigenom hantera situationen medvetet med hjälp av arbetets ideer.

Idag skulle jag vilja tala med er om själviakttagelse igen. Om man inte har någon i praktiken prövad kunskap om vad själviakttagelse är, kan man inte utföra detta arbete. Vi kan inte ”göra” något i livet, men vi kan göra detta arbete i viss utsträckning, om vi har känsla för det och vet om hur det skall utföras. Genom att utföra detta arbete kan vi indirekt ”göra” något i livet, men bara indirekt. Kom ihåg att om vi ändrar oss själva om så bara lite grand, så skapar vi därmed utrymme för andra att ändras, också om vi ändrar oss själva bara för stunden. Om man vid ett visst tillfälle åtminstone i någon mån kan minnas sig själv och på det sättet föra upp arbetet mellan en själv och livet, så utför man arbete med avseende på sitt vara. Detta ger resultat även för andra människor. Det är för närvarande endast detta indirekta handlande som är möjligt, men ni måste göra arbetet därför att ni själva kan se nödvändigheten av det, därför ni känner av behovet av det – ni skall aldrig utföra arbetet bara för att hjälpa andra.

Nu kommer vi till det stora och outtömliga området *själviakttagelse*. Målet för själviakttagelse är att se mellan raderna på en själv, att bli mer medveten om sitt inre. Den yttre delen av en själv, den mekaniska eller automatiska, är den lägsta delen på skalan. När en människa är väldigt mycket identifierad med yttre ting, befinner hon sig i de lägre delarna av sig själv, om man så vill i källaren av sitt eget hus. Lägre motsvarar yttersta. De mest mekaniska delarna av centra är de lägsta, yttersta delarna av oss, och i dessa bor ett stort antal små skenjag som bara har en begränsad förståelse. När vi lever i dessa skenjag, är vi sovande vad arbetet beträffar. Vi fylls då av livets omsorger och oro. Bakom dessa skenjag finns något djupare belägna större skenjag och bakom dessa ännu större skenjag och så vidare, tills inflytande från det verkliga

jaget börjar ge sig tillkänna. Vissa människor lever alltid långt framför sig själva, verkligen utanför sig själva, och kan inte komma in i sig själva på grund av den hypnos som utåtriktade mindre skenjag utövar på dem. Om detta går alltför långt, kan det resultera i en slags hysteri.

Varje akt av uppmärksamhet, av sinnets koncentration tenderar att förlägga oss till djupare eller mer inre ställen av oss själva. Detta är en följd av själviakttagelse. Själviakttagelse försätter oss "bakom" oss själva. Det iakttagande jaget kan dock vara ett av dessa yttre skenjag och inget djupare. Då har själviakttagelsen ingen större styrka och kan inte tränga in på djupet. När själviakttagelsen verkligen börjar på allvar, förflyttas det iakttagande jaget efter hand inåt, det ser då mer och mer i och med att det kommer mer bakom och längre in i oss. Det högre kan iaktta endast det lägre, det lägre kan inte iaktta det högre. Eller det inre kan iaktta endast det yttre och det yttre kan aldrig iaktta det inre. Allteftersom vi fördjupar vår medvetenhet genom det iakttagande jaget, kommer vi att kunna se mer och mer av det som ligger utanför det iakttagande jaget. Det iakttagande jaget kan inte tränga in på djupet, såvida det inte får hjälp av känslorna – det vill säga om vi inte tycker att det är värt ansträngningen kommer vi inte att kunna iaktta oss själva mer än helt ytligt. Att få en glimt av oss själva kan dock fördjupa vår känslomässiga värdering av arbetet med oss själva genom själviakttagelse. En individ kan iaktta att han ljuger på ett visst sätt, medan hans självbild säger att han alltid talar sanning. En sådan plötslig insikt betyder att man iakttagit sig själv från en djupare nivå, man har lyckats komma bakom sig själv lite grann. Vad som händer därefter beror på kvaliteten av ens egen ärlighet mot en själv och på den värdering man ger arbetet. Den inbyggda tendensen är att praktiskt taget alltid försvara sig själv. Om man då fångat en djupare glimt av en själv just under pågående akt av självkräftfärdigande, kommer man att förlora detta. Vi uppmanas att iaktta självkräftfärdigande och inte ryckas med i det. Det går att stoppa självkräftfärdigande genom att fånga sig själv mitt i det, men det betyder inte att man håller med om sitt rättfärdigande. Allt självkräftfärdigande leder till noll resultat i arbetshänseende. Att rättfärdiga sig själv betyder att ge sig själv rätt. Om man inte håller med om självkräftfärdigandet eller låt oss säga att man håller med till hälften, tror på det bara halvt om halvt – så lämnar man inom sig något som kan växa till och kan leda till ytterligare en glimt av en själv. Detta är som att bryta igenom den skorpa som man ser som sig själv. Men om man rättfärdigar sig själv, så blir den möjliga punkten för tillväxt omintetgjord och förhållandet i stället det omvända. Kom ihåg att ju mer ni upptäcker att ni rättfärdigar er själva, desto vissare blir ni om att ni ljuger för er själva. Den falska personligheten är mycket mäktig och kommer att försöka bibehålla sina positioner till varje pris och med tillgripande av varje medel, varav ett är att rättfärdiga sig själv. Resultatet av självkräftfärdigandet blir att det iakttagande jaget hindras att tränga in djupare. Det hindra er då att se något mer av era djupare skikt. Det håller det iakttagande jaget på ytan som ett slags leksak som ni leker med ibland.

Vi måste förstå att allt inom oss bekämpar verklig själviakttagelse. Om det iakttagande jaget inte samlar andra skenjag omkring sig som önskar arbeta, som kan förstå något av meningen med arbetet, förblir det utan styrka. Om betydelsen av arbetet svalnar inom oss, blir det iakttagande jaget kvar på ytan. Det fortsätter att vara ineffektivt. Att försöka iaktta sig själv från det som icke är arbetet är värdelöst. Det iakttagande jaget måste vara omgivet av känslan för arbetet för att kunna tränga igenom personlighetens yttre skal. Vi måste således iaktta oss själva utgående ifrån vad arbetet lär. Detta är det enda sättet det iakttagande jaget kan följa på den väg som är avsedd för det – nämligen vägen inåt. Verkan av att det iakttagande jaget på detta sätt går inåt är att vi gradvis blir medvetna om saker och ting som vi tidigare inte visste något om, eftersom vi var så att säga framför dessa ting, så att dessa syntes som om de befann sig bakom oss. Om det iakttagande jaget fördjupas, förflyttas dessa ting som låg bakom oss till en plats som ligger framför oss, så att vi kan urskilja dem tydligare. Man kan se något bara om det befinner sig framför en, inte om det ligger bakom en. Hur kan man för

övrigt tro att det vore möjligt att bli lite mer medveten om sig själv annat än genom att förflytta sig inåt? För att man skall bli mer medveten om sig själv är det nödvändigt att det iakttagande jagets medvetenhet ökar. Det iakttagande jagets medvetenhet är en del av vår medvetenhet som inte är riktad utåt genom sinnena utan inåt mot vårt vara. Man kan kalla det för ett sinnesorgan, om man så vill, om man benämner det som ett organ för inre erfarenhet, intryck, iakttagelse. Detta slags inre medvetenhet finns hos alla men är vanligtvis mycket underutvecklad. Den förblir underutvecklad därför att den inte stöds av den nödvändiga kunskapen, de nödvändiga ideerna, nödvändiga känslorna. Livet ökar inte denna förmåga. Arbetet kan öka den och är avsett att göra det. Därför måste det iakttagande jaget understödjas av arbetsjag, av skenjag som känner arbetet och längtar efter det. Att bara iakttaga sig själv utan några djupare känslor för arbetet kan bara leda ett kortare stycke på vägen. Att däremot känna eller tänka att man känner arbetet på djupet men att avstå från att iakttaga sig själv genom arbetet leder inte heller till några resultat. Visst kan tilltro till arbetet vara något gott. Själv- iakttagelsen är begynnelsemetoden i arbetet, varför man ofta måste tänka på den, överväga den och försöka utföra den. Det kan ta lång tid att börja iakttaga sig själv enligt vad arbetet lär. Det vill säga att det kan ta lång tid att sammanbinda själv- iakttagelse med arbetet. Efter en tid kommer dock denna förbindelse börja göra sig gällande, och då är själv- iakttagelsen inte längre en teoretisk företeelse, som man måste försöka utföra för att någon säger till en att göra det, utan den blir till en ständig följeslagare i livet. Den blir till slut något som inte avbryts utan som finns med. Och när den inte finns med, vet man att man sover. Kom ihåg att själv- iakttagelsen måste vara okritisk! Man iakttar inte sig själv för att kritisera sig själv. Om man gör det, stoppar det omedelbart själv- iakttagelsen och leder till krav på hänsyn. När själv- iakttagelsen börjar bli en följeslagare, märker man att den inte är kritisk, att den helt enkelt är en liten grad av ökad medvetenhet. Den är inte ett kritiskt medvetande, ett dömande medvetande, utan närvaro, uppmärksamhet. Genom detta medvetande ser man helt enkelt mer. Man märker något som man brukade säga eller man ser någonting som man brukade göra eller man betar dig si eller så eller har de tankar eller känslor som man brukade ha. Detta medvetande anklagar en inte, det säger ingenting utan visar en bara vad som pågår inom en. Utan tvivel kan det göra en osäker, men denna osäkerhetskänsla kommer inte från det iakttagande jaget. Arbetsjagen bakom det iakttagande jaget kan göra en osäker. Mycket annat kunde sägas här, men huvudsaken är att förstå att själv- iakttagelsen inte får vara mer kritisk än en ljusstråles dansande över tingen i ett mörkt rum är kritisk mot vad ljuskäglan faller på.

Syftet med själv- iakttagelsen, som det beskrivs i arbetet, är att släppa in en stråle ljus inom oss själva. Nästa sak som sägs är att när ljuset släpps in på detta sätt, börjar mycket att förändras av sig självt. Det är medvetenhetens ljus som börjar förändra saker och ting. Det är av samma anledning arbetet säger att "ljuset skall göra oss friska". Har ni någonsin tänkt på vad det betyder, denna ovanliga fras: "ljuset skall göra oss friska"?

Den första gång jag hörde Gurdjieff säga detta till mig, hade det en så stark känslomässig verkan på mig att jag inte kunde tala med någon under en tid efteråt. Jag förstod att det betydde något jag inte hade förstått men ändå syntes förstå i det ögonblicket. Vi tror alla att vi kan göra oss friska. Jag tror kanske att jag förstod att vi inte kunde bota oss själva men att det fanns något som kunde det, om vi steg för steg kunde nå det. Nästa sak jag förstod mycket senare var att inget ljus kunde finnas i mig om jag inte till varje pris höll arbetet levande inom mig. Alla dessa ideer, tankar och minnen av arbetet. Att detta var min uppgift, ty genom att jag gjorde det skulle det finnas en chans att öka ljuset och i stället för att tänka på mig själv måste jag tänka på arbetet, och kommer allt annat att följa naturligt på detta vid rätt tidpunkt. Sedan förstod jag bättre betydelsen av att vi inte skall arbeta för resultat. Vår uppgift är alltid att öka det ljus som kommer av arbetet inom oss och hålla detta ljus vid liv.

Om pytagoreiska aktiveringsmetoder (fortsättning och avslutning)

Hur förbättras varat?

Hur förbättras varat, hur höjes varats nivå? Svar: genom studium av esoterik (hylozoik) och därmed sammanhängande aktivering av mental- och kausalmedvetenhet, genom arbete på tre linjer, rätt inställning, tjänande, strävan att förvärva de tolv essentiala egenskaperna, kontakt med Augoeides i meditation. Denna sammanfattning av de effektiva aktiveringsmetoderna kan behöva utvecklas något mera, vilket skall göras härnäst

Meditationens ändamål är att aktivera övermedvetenheten. Denna kan vara emotional, mental, kausal eller ännu högre, allt beroende på individens utvecklingsstadium. Endast de invigda lärjungarna på kausalstadiet har i stort sett inte längre övermedvetna emotionala och mentala medvetenhetsslag kvar att aktivera. Alla aspiranter och lärjungar på lägre stadier har med andra ord behov av att aktivera alltjämt övermedvetna emotionala och mentala skikt.

Märk noga ordvalet här: de *har* behov av denna aktivering, men därmed är inte sagt att de *känner* detta behov. Det kan mycket väl hända att de icke alls önskar denna aktivering. Mycket vanligt är till exempel att individer, som är starkt mentalt utvecklade, ej är intresserade av att återförvärva den högre emotionalitet de i förflutna liv som mystiker särskilt övade, utan att de rent av föraktar denna. Detta är emellertid ett stort misstag. Också den framskridne mentalisten behöver de högre emotionala energierna dels för kontakten med det kausala (48:3 kan påverka och aktivera 47:3 och 48:2 på motsvarande sätt 47:2), dels för att drivas till handling i fysiska världen (den rena mentalviljan blir nämligen suverän över emotionalviljan först i slutet av mentaljagets utveckling), dels för att effektivt övervinna kvarvarande lägre, negativ emotionalitet, vilken annars kan bli ett allvarligt hinder för individens uppstigande. Övermedvetenheten aktiveras genom riktiga ideer, kausalideer, platonska ideer, verklighetsideer, riktig världs- och livsåskådning. Det är esoterikens, framför allt hylozoikens, uppgift att tillhandahålla dessa verklighetsideer.

De uppåtsträvande måste redan på aspirantstadiet ha klart insett att det inte är något lekverk att ila den allmänna medvetenhetsutvecklingen så energiskt i förväg, att på ett hundratal liv genomföra den medvetenhetsaktivering som det kommer att taga den stora, tröga massan av människomonader tusentals inkarnationer under miljontals år att utföra, utan att det som fordras av aspiranterna är ett mycket hårt, målmedvetet och ändamålsenligt arbete. Och från mänsklig synpunkt sett är detta arbete långvarigt, också om det tar ”bara” åttio eller hundra inkarnationer i stället för tio tusen. Varför är det så långvarigt och så svårt? Därför att om det vore kortvarigt och lätt, hade vi alla nått målet för länge sedan. Men i själva verket gäller, såsom Pytagoras påpekat, att ”adepten är den sällsynta blomman av en generation sökare”.

De målmedvetna aspiranterna kan dock trösta sig med insikten att, eftersom intresset för esoterisk kunskap, esoteriskt studium och arbete med det egna medvetandets utveckling finns hos dem, deras strävan redan har börjat i ett tidigare liv. Den intensitet de visar i studiet och arbetet, den bestämdhet de röjer i sin inriktning på målet och viljan att nå det, är direkt avhängiga dessa redan gjorda erfarenheter. De har arbetat också i det förflutna. Och liksom de i detta liv fortsätter vad de påbörjat i ett föregående, så skall de i ett framtida liv bygga vidare på vad de påbörjat i det nuvarande. Förutsatt att de inte ger upp eller låter sig ledas på någon villoväg, kommer de till sist att nå målet.

Arbetet utföres på tre linjer. *Arbetet på linje ett* är arbetet med en själv: att minnas sig själv betyder att minnas andrajaget, att om så bara för en stund vara andrajaget. Det är en sida av att glömma sig själv, om ”själv” betyder förstajaget. Det handlar inte bara om att minnas sig själv, utan även om att iakttaga sig själv och att idka icke-identifiering. Dessa tre aktiveringsmetoder – själverinring, själviakttagelse och icke-identifiering – har tidigare kortfattat be-

skrivits. Många fler aktiveringsmetoder finns givetvis, men dessa tre ligger till grund för, utgör del av och sammanfattar de övriga, varför de också är de viktigaste. *Arbetet på linje två* är arbetet med och i den egna gruppen av andra likaledes strävande. Detta arbete i grupp är nödvändigt för att decentralisera förstajaget och lära det visa hänsyn. Det behövs också för den större rikedom av erfarenheter varje gruppmedlem får genom att de alla gemensamt övar och i samtal delar med sig erfarenheterna därav med varandra. *Arbetet på linje tre* är arbetet i, med och för skolan. Skolan är den övergripande organisationen tillhörig av något av de sju departementen. "Gruppernas grupp" skulle man kunna kalla den, men de är också något kvalitativt bättre och större än bara summan av de ingående grupperna av aspiranter och lärjungar, ty skolan står under ansvarig ledning av lärare. Skolan arbetar inte bara för lärjungarnas utan även för mänsklighetens medvetenhetsutveckling, utför alltid något arbete som gagnar helheten.

Arbetet måste utföras av varje aspirant på alla dessa tre linjer. Det blir ingen effektivitet i medvetenhetsutvecklingen hos den som tror sig kunna arbeta ensam, alltså enbart på linje ett, eller bara med sig själv och i gruppen men inte för skolan, således bara på linje ett och två. På linje ett kan man välja att arbeta efter behag, i sin egen takt, med sin egen inriktning, efter egna intressen och behöver inte taga hänsyn till andra. Men det är just därför som detta arbete ensamt aldrig kan bli effektivt. Grunderna därtill är flera: Mot sig själv tenderar man att vara eftergiven, inte tillräckligt bestämd. Man ser inte så lätt sina egna fel, och även om man ser dem, tenderar man att bagatellisera, urskulda eller rent av rättfärdiga dem, samtidigt som man överdriver betydelsen av egna förtjänster och framgångar. Man gör det gärna bekvämt för sig, anpassar arbetet efter egna svagheter. I en riktigt arbetande grupp får man en nödvändig hjälp att övervinna flera av dessa felställningar. Fel man gör får man vänligt men likväl tydligt påpekade för sig. Skarpa kanter slipas av i umgänget med andra. Man kan se sig själv i andra, ty vi är liksom speglar för varandra, och därigenom komma till klarhet om egna fel och brister. Man får hjälp med att övervinna en del av sin egoism, ty i gruppen kan man inte bara taga utan måste man också giva, och det viktigaste däri är den rätta inställningen: att giva mer än att taga. Om arbetet på linje ett är helt och hållet egoistiskt, måste arbetet på linje två vara till hälften altruistiskt. Arbetet på linje tre måste vara helt altruistiskt, ty aspiranterna och lärjungarna kan inte vänta sig att personligen vinna något på detta. Arbetet på linje tre är det svåraste, också emedan det går emot förstajagets alla mekaniska, egoistiska tendenser. Därför kräver man av aspiranterna i början mycket litet av just detta arbete, säger dem att det tills vidare räcker med att de ofta tänker på detta arbete, söker förstå vad det innebär. Denna mildhet i kraven gäller emellertid bara de första åren. Snart nog måste även aspiranterna anstränga sig att själva göra något för den skola som gjort så mycket för dem. Det säger sig självt att skolan inte överlever, om inte alla lojalt gör en insats för detta.

Hos alla aspiranter måste det råda rätt inställning. I denna ingår vördnaden för och tacksamheten mot de äldre bröderna. Denna inställning bygger nämligen på insikten om att intet av detta arbete vore möjligt utan att äldre monader gått före, trampat upp vägen åt oss och sedan leder oss på den. Med denna insikt tänker aspiranten: "Arbetet med den egna medvetenheten, den egna förvandlingen är så stort och så svårt att jag inte kan genomföra det helt på egen hand och enbart av egen kraft. Jag måste taga emot hjälp från dem som har gått före och av egen erfarenhet vet vägens alla svårigheter. Därför måste jag ödmjukt söka lärjungaskapet. När det sedan erbjuds mig, skall jag tacksamt mottaga det och sedan värdigt försvara min ställning av lärjunge med rätt handlande."

Vägen, som det talas om i all esoterisk undervisning, är en objektiv företeelse, en materia-medvetenhet-energi-trappa byggd genom de äldre brödernas gemensamma arbete. Läraren kan vara lärare därför att han själv gått hela vägen och alltså av egen erfarenhet vet alla dess stadier. Han går den igen med varje lärjunge han åtagit sig. Utan hjälp av andrajagen i femte

naturriket kan förstajaget (människan) inte själv bli ett andrajag. Förstajaget kan icke lösa problem som rör den verklighet som ligger över de mänskliga världarna (47–49), och detta gäller såväl världs- som livsåskådningens problem. Ett förstajag kan icke lösa ens överfysiska problem (problem som går utöver värld 49) utan hjälp av Augoeides eller planethierarkin. Ett förstajag kan visserligen kontakta såväl kausal- som essentialvärlden. Men det har ingen garanti för att denna kontakt ger riktig lösning.

Förstajaget är egoistiskt, andrajaget är altruistiskt. För att kunna bli ett andrajag måste monaden övervinna förstajaget, och det betyder övervinna egoismen, förvärva den rätta tjänande inställningen. Denna kommer av insikt om ansvar, tacksamhet och ödmjukhet, insikt om varför dessa tre egenskaper är nödvändiga. Alla dessa insikter är frukter av de första kontakterna med andrajagsmedvetenheten. Dessa insikter måste odlas, ständigt hållas vid liv genom att begrundas.

Tjänandet och framför allt den tjänande inställningen är nödvändiga för kontakten mellan det emotionala och det essentiala. Aktiveringen av det högre emotionala betyder inte vältrande i sentimentalitet, utan drivkraft till osjälviskt arbete. Så länge människan känner sig som en isolerad individ utan samhörighet och söker Augoeides för sin egen personliga utveckling och icke för att bättre tjäna livet, saknar hon kontakt med det essentiala i tillvaron och söker förgäves kontakt med Augoeides. Han kan nås endast av dem som älskar. Kärleken, frigjord från sentimentalitet, yttrar sig snarast såsom vilja, icke såsom känsla. Den är enande energi utan referens till egna jaget.

För att komma i direkt personlig och permanent kontakt med Augoeides måste monaden i förstatriaden i inkarnerande kausalhöljet aktivera andratriadens såväl kausala som essentiala medvetenhet: kausala medvetenheten i andratriadens mentalatom genom förstatriadens mentalmolekyl och essentiala medvetenheten i essentialatomen genom förstatriadens emotionalatom via kausalhöljets centra. Den gamla beteckningen på detta arbete var ”att bygga antahkarana”: upprätta en permanent förbindelseled mellan de båda triadenheterna. Det räcker icke med enbart kausalförbindelsen, eftersom Augoeides lever i enhetsmedvetenheten och icke intresserar sig för förstajagets separatproblem.

Det är först när människan beslutar sig för att leva för mänskligheten, utvecklingen och enheten, som hon kan räkna på Augoeides' hjälp men då också bara för de problem som möter henne i tjänandet. Augoeides måste vara säker på att människan inte missbrukar den kunskap och energi han skänker henne. Ansvarstagande, tacksamhet och ödmjukhet hör till de essentiala egenskaperna, och dessa förvärvas inte med en gång utan endast med litet i taget under en långvarig process, sträckande sig över många inkarnationer. Men första grunden är att nå insikten om dem, insikten om varför de är nödvändiga och önskvärda. Insikten eller förståelsen kommer alltid först. Att en ännu djupare insikt och förståelse kommer i och av arbetet är också sant. Insikt, förståelse finns av många olika grader, högre och lägre.

Att förvärva kausalmedvetenhet betyder även att förvärva tolv essentiala egenskaper, försöksvis benämnda: livstillit, självtillit, laglydnad, rättrådighet, opersonlighet, offervilja, trohet, förtrogenhet, livsglädje, målmedvetenhet, vishet, enhet. Förvärvet börjar redan på tidigare stadier och genomlöper många allt högre nivåer, på vilka förståelsen av dessa egenskaper fördjupas och förmågan att framvisa dem befästs. Förståelsen för de essentiala egenskaperna kan börja växa genom studiet av dem, intresset för dem. Också detta är en sida av rätt inställning. Man försöker inte vara vis, ty det är inbilskhet, men man studerar visheten, lär sig att allt mer älska visheten, och likadant förfar man med de andra elva egenskaperna. I detta arbete är det nödvändigt att börja genomskåda och frigöra sig från det oförvandlade förstajagets inneboende mekaniska tendens att tro sig helt och fullt förstå varje ”högre slags ting” (till exempel en essential egenskap) det får ett första ytligt begrepp om, ersätta denna mekaniska tendens till tro på egen allvetenhet med en vaknande insikt om att så gott som allt återstår att veta, förstå och framför

allt förverkliga, insikten om att man befinner sig i livsupplevelsens första början.

I arbetets början är den trefaldiga tilliten särskilt viktig och måste byggas: Livstillit, självtillit, lagtillit. Liksom i allt ändamålsenligt esoteriskt arbete med att aktivera medvetenheten måste man börja med förståelsen. Vad gäller den trefaldiga tilliten kan denna insikt formuleras så: ”Det jag förstår kan jag lita till. Det jag litar till kan jag arbeta för.” Självtillit är tillit till dels det egna sunda förnuftet, dels det övermedvetna (gud immanent). Livstillit är tillit icke till vad som helst i livet, kan exempelvis inte vara tillit till flertalet människor på mänsklighetens nuvarande allmänna utvecklingsstadium, utan är tillit till högre rikens kollektivväsen, det vill säga Augoeides och planethierarkin. Lagtillit är tillit till livslagarna. Självtillit kan också kallas tre slag av mod: fysiskt, emotionalt, mentalt. Den som har självtillit vågar vara sig själv, enkel, okonstlad, omedelbar, vågar tänka, känna, handla, vågar vara okunnig, vågar tvivla, vågar försvara frihet och rätt. Utan självtillit saknas mod till självständigt tänkande och egen värdesättning, mod att frigöra tanke och framför allt känsla från traditionella uppfattningar och allmänna opinionens värderingar, mod att erkänna den egna alltid stora okunnigheten och oförmågan. Om man vill utveckla medvetandet, är det absolut nödvändigt att lägga rädslan åt sidan. Rädslan tvingar dagsmedvetenheten ner i lägre centra (centra under diafragman), och så länge den är kvar där, är mottagandet av högre slags (från andratriaden och kausalhöljet kommande) intryck omöjliggjort. Det är därför som medvetenhetsutvecklingens avgjorda fiender arbetar med att frammana rädsla, till exempel strävar att införa samhällssystem som injagar rädsla hos människorna, försvårar eller omöjliggör tillit också mellan dem som annars borde stå varandra nära.

Medvetenhetsaktiveringens tre aspekter

Läran om tillvarons tre aspekter – materia, medvetenhet och rörelse (kraft) – hör till de fyra grundläggande fakta som på ett unikt sätt skiljer hylozoiken från de äldre esoteriska läroarna. Denna lära och läran om att materien – atomerna, monaderna och monadernas höljen – är den nödvändiga bäraren av allt slags medvetenhet utgör grunden till aspirantens möjlighet att förstå medvetenhetsaktiveringen. Och att förstå betyder, till skillnad från att bara begripa, att inse varför det måste vara på ett visst sätt och inte kan vara på något annat sätt. Att förstå innebär därmed att man eliminerar missuppfattningar.

Av äldre esoteriska framställningar får man ingen klar uppfattning om vad som är möjligt för människan, förstajaget, individen i fjärde naturriket, och vad som är möjligt för individen först när han uppnått ett högre rike. Lärjungar uppmanas exempelvis att förvärva intuition, som om detta vore görligt för människan och för henne vore något i nivå med att förvärva mental omdömesförmåga. Med hylozoiken får man vetskapen om att intuition är detsamma som 46-medvetenhet, alltså en medvetenhet med tillhörande förmåga, som först kausaljaget börjar något utveckla, icke vanliga förstajaget, icke ens mentaljaget; att förvärv av högre medvetenhetsslag förutsätter att monaden bygger sig ett hölje av motsvarande materielag, eftersom medvetenheten alltid är knuten till sitt eget slag av materia; att monaden inte kan vara självmedveten i någon värld utan att äga ett hölje av denna världens materia; att monaden först i högsta kosmiska världen (värld 1) kan vara självmedveten i alla världar utan att ha något hölje i någon; att slutsatsen av allt detta blir att monaden inte kan förvärva 46-medvetenhet, förrän den åtminstone börjat bygga sitt 46-hölje.

Men monaden kan inte ens börja bygga sitt 46-hölje, förrän den fungerar med självmedvetenhet i det närmast lägre höljet, det vill säga kausalhöljet. Och för att ha denna kausala självmedvetenhet måste monaden ha byggt ut sitt kausalhölje i en process som sträcker sig över många inkarnationer på människorikets två högsta utvecklingsstadier, humanitetsstadiet (eller högre mentalstadiet), där monaden aktiverar de två högre mentalmedvetenheterna, 47:5 och 47:4, och idealitetsstadiet (det egentliga kausalstadiet), där monaden aktiverar de två för

människan tillgängliga kausalmedvetenheterna, 47:3 och 47:2. (Atomslagets medvetenhet, 47:1, hör till andrajaget och utvecklas först av 46-jaget.)

De två högre mentalmedvetenheterna, perspektivtänkandet (47:5) och systemtänkandet (47:4), är två kvalitativt högre förmågor av tänkande, med vilka monaden övervinner de tankefel som särskilt kännetecknar de två lägre mentalmedvetenheterna (47:7 och 47:6). Därvid använder monaden dessa båda högre slags tänkande i aktiveringen av kausalmedvetenheten – 47:5 i aktiveringen av 47:3 och 47:4 i aktiveringen av 47:2 – och förvärvar därmed i bästa fall också förmågan att nerdimensionera kausala ideer, verklighetsideer, till mentala ideer. En särskilt viktig förmåga hos det högre mentala, 47:5 och 47:4, består i att kontrollera det högre emotionala, mystikerstadiets attraktiva fantasi.

Hylozoiken klargör att ett lägre medvetenhets- och energislag kan kontrolleras endast med närmast högre. Detta innebär att det högre emotionala inte kan kontrolleras med det kausala och ännu mindre med det essentiala, utan endast med det högre mentala. Det är därför mystikern, när han är centrad i 48:2, visserligen kan få en tillfällig kontakt med lägsta slag av essentialmedvetenhet, 46:7, men likväl inte kan förstå eller på annat sätt använda denna, utan blir kvar i sina illusioner och fiktioner, exempelvis religiösa sådana. Det är också därför de båda mellan 48 och 46 liggande stadierna – högre mentalstadiet och kausalstadiet – är nödvändiga stadier i medvetenhetsutvecklingen. Med det högre mentala genomskådar människan det högre emotionalas attraktiva illusioner och gör sig därvid oberoende av dessa. Det kausala behöver hon sedan för frigörelsen från även det högre mentalas fiktioner, så att dessa ”approximationer till verkligheten” efterhand ersätts med idel verklighetsideer. När sedan det kausala nått en viss styrka, så att monaden kan för längre stunder uppehålla sig i kausalhöljets centrum och där med kausal självmedvetenhet, fri från illusioner och fiktioner, begrunda verkligheten och livet, därmed få kausal verklighets- och livsförståelse, då men också först då börjar monaden kunna bygga sitt essentialhölje med början i lägsta molekylarslaget, 46:7. Då men också först då börjar monaden kunna tillgodogöra sig essential livsförståelse.

Av det just sagda framgår att intet stadium kan hoppas över i medvetenhetsutvecklingen (medvetenhetsaktiveringen). Viktigt att förstå är att dessa allt högre utvecklingsstadier är bestämda av monadens förmåga av självaktivitet i sina allt högre höljens allt högre materielag och att stadierna därför kan anges enligt dessa materielag. Aktiveringen av medvetenheten i ett höljes materia börjar nedifrån höljets lägsta molekylarslag.

Sin förmåga av aktivitet och medvetenhet i ett hölje utövar monaden uteslutande genom höljets centra. Ju högre kvalitet i denna aktivitet och medvetenhet – ju högre grad av självmedvetenhet, ju mer ändamålsenlig aktiviteten, ju mindre innehåll av illusion och fiktion i dess medvetenhetsfunktioner – desto högre centrum kan monaden uttrycka sig igenom. Hos exempelvis eterhöljet kan de fyra högre centren – hjärt-, strup-, pann- och hjässcentren – tillfälligt bli bärare av monadens självmedvetenhet, när monaden är centrad i det fysiska och har sin uppmärksamhet riktad på fysisk verklighet, medan de fyra lägre centren – solarplexus, mjält-, sakral- och bascentren inte kan vara bärare av självmedvetenhet (ofta nämns i detta sammanhang endast tre lägre centra, eftersom mjältcentret har uteslutande fysiska funktioner). För kausalhöljet gäller att monadens aktivitet i dess tredelade (på kausalstadiet fyrdelade) centrum alltid måste beledsagas av självmedvetenhet. Mekaniska, automatiska eller robotmässiga medvetenhetsfunktioner, som ju är ytterst vanliga i de lägre höljenas centra, kan aldrig förekomma i kausalhöljets centrum. I detta centrum måste all aktivitet vara självmedveten aktivitet, antingen augoeidernas eller människomonadens självmedvetna verksamhet; det förstnämnda tillståndet råder nästan uteslutande på människans lägre utvecklingsstadier; medan det sistnämnda kännetecknar de högre stadierna (kulturstadiet och högre) och i ökande grad allteftersom människomonaden oftare och längre förmår vara självmedveten i kausalcentret och augoeiderna i samma mån drar sig tillbaka ”uppåt” och överlämnar kausalhöljet åt människan.

Ljusteknik

Kausalhöljet och eterhöljet är människans viktigaste höljen. De är till skillnad från organismen, emotionalhöljet och mentalthöljet väl fungerande, eterhöljet aktuellt och kausalhöljet potentiellt väl fungerande (på mänsklighetens nuvarande allmänna utvecklingsstadium). Liksom den fysiska människan skall eteriseras, så skall den ”andliga människan”, det vill säga den mot andrajaget inriktade människan, övergå till de kosmiska eteriska världarna 43–46, som också är enhetens världar. Men hon kan icke ingå i enheten såsom isolerat jag, såsom särjag, fångat i illusioner och fiktioner. Illusionerna är egoistiska emotioner och fiktionerna är föreställningar som inte överensstämmer med sanningen eller verkligheten. I enhetens värld (46) råder kärlek–visdom. Essentiala kärleken är raka motsatsen till illusionernas emotionala egoism, och visdomen är raka motsatsen till fiktionernas osanningar. Erövrandet av kausalmedvetenheten innebär att illusionernas och fiktionernas makt brytes och att permanent självmedvetenhet vinnes. Denna är nödvändig förutsättning innan gruppmedvetenheten förvärvas, ty annars skulle individens självidentitet förloras.

Till skillnad från de tre sämre fungerande höljen kallas de två bättre fungerande, eterhöljet och kausalhöljet, människans båda ”ljuskroppar”. Därmed antyds dels att de kan ändamålsenligt förmedla ”ljus”, det vill säga högre slags (43–46) medvetenhet och energi till förstajaget, dels att de har särskilt viktiga uppgifter att fylla i förstajagets, människomonadens, ändamålsenliga arbete med att förvandla sig till andrajag, ett förfarande som kallas ”ljustekniken”. Det nu sagda tarvar några förklaringar.

I tredje artikeln av denna serie förklarades att människans två slag av vara – förstajagets aktuella vara och andrajagets i stort sett endast potentiella vara – är så i grunden olika därför att förstajaget helt och hållet är begränsat till den kosmiska grovfysiska världen och andrajaget helt och hållet hör till den kosmiska eterisk-fysiska världen med allt vad detta innebär ifråga om analogier med människans grovfysiska organism och hennes eterhölje.

I esoteriken betecknas det grovfysiska både symboliskt och faktiskt som ”mörker” och det eteriska fysiska som ”ljus”. Därmed förstår vi varför eterhöljet kallas ”ljuskroppen”. Men motsatsparet ”mörker–ljus” tillämpas också i kosmisk skala, så att det kosmiska grovfysiska (47–49) kallas ”mörker” och det kosmiska eteriska (43–46) benämns ”ljus”. Alla höljen av 46-materia och högre kallas därför ”ljuskroppar”. Också kausalhöljet kallas ljuskropp, eftersom dess centrum aktiveras genom andratriaden (45:4, 46:1, 47:1).

Mot bakgrund av detta förstår vi benämningen ”ljusteknik” på den teknik monaden använder för att ur det välutvecklade förstajaget få andrajaget att växa. Beteckningen ”ljus” avser alla tre aspekterna – högre slags materia, högre slags medvetenhet, högre slags kraft – liksom beteckningen ”mörker” avser lägre slags materia, lägre slags medvetenhet, lägre slags kraft. Ljus är kunskapens materia, eftersom högre slags materia (lägst 47:3) alltid också är kunskap, innehåller idel verklighetsideer. Omvändningen gäller också: verklighetsideerna måste ha ett materiellt underlag, och detta är kausal och högre materia. Dylig högre materia kan inte vara bärare av emotionala illusioner och mentala fiktioner.

Försök, som planethierarkin tidigare gjort att lära ut ljustekniken exoteriskt, har inte medfört önskade resultat. Lärjungar har missförstått symbolen ”ljus”, tagit den bokstavligt, som om de skulle förvärva högre slags medvetenhet genom att visualisera ljus. Visualisering eller bildskapande fantasi är en emotional förmåga. Den avser materiaspekten, inte medvetenhetsaspekten. Men symbolen ”ljus” avser, som sagts, alla tre aspekterna, och vad gäller förstajagets förvandling till andrajag är i ljustekniken medvetenhetsaspekten den väsentliga, liksom viljespekten är viktigast på ljusteknikens senare stadium: andrajagets förvandling till tredjejag.

Ett exempel på hur lärjungar missuppfattat ljustekniken är den framställning av ”antahkaranas vetenskap” som gjorts i boken *The Rays and the Initiations* (i svensk översättning: *Strålarna och invigningarna*), utgiven i Alice A. Baileys namn. Enligt den beskrivning av för-

farandet, som lämnas i denna bok på ss. 440–530 (svenska översättningens ss. 377–452), slår lärjungen bron från förstatriaden till andratriaden och sedan vidare till tredjetriaden genom att först ”fokusera energi i mentalvärlden vid punkten för största möjliga spänning”, därefter med emotionala skapande fantasin ”visualisera bron av ljus i hela dess skönhet och fullständighet” för att sedan i ett tredje steg med användande av viljekraft och ett visst maktord projicera denna fantasiskapelse mot andratriaden. Förfarandet omfattar därefter ytterligare tre steg, vilka Bailey i sin framställning beskriver mera knapphändigt.

Grundfelet i denna framställning består i tron att man utvecklar högre medvetenhet – högre mental (47:5 och 47:4), kausal (47:3 och 47:2) etc. – genom att skapa fantasibilder i emotionalmateria. Det gör man emellertid inte, ty det enda man då utvecklar är fantasiförmågan.

Förvärv av högre mental medvetenhet innebär förvärv av högre, bättre, exaktare slags tänkande och förståelse. Förvärv av kausal medvetenhet innebär dessutom förvärv av förmåga att konstatera verkliga orsaker, verkliga fakta, oberoende av avstånd i rummet och förfluten tid i planeten. Detta är förmågor, som måste förvärvas enligt sina egna, mentala och kausala förutsättningar. Att hänge sig åt fantasi, skapande eller ej, om förvärv av dylika förmågor leder inte till detta förvärv. Om jag i fysiska världen vill förvärva en viss förmåga eller skicklighet, likgiltigt vilken – vävning, snickeri, främmande språk, kirurgi, fysioterapi, fiolspel – kommer jag ingen vart med att fantisera om detta förvärv. Jag måste arbeta hårt, effektivt och länge med ämnet ifråga enligt dess egna förutsättningar, därunder mottaga ledning och undervisning av dem som redan är skickliga i det. Jag måste noga iakttaga mina misstag och felgrepp eller få dem påpekade, genast rätta dem för att kunna gå vidare. Detta gäller förmågors förvärv i fysiska världen, men det är ingen väsentlig skillnad vid förmågors förvärv i mental- och kausalvärlden. I emotionalvärlden däremot är allt känsla och fantasi, också förmågors förvärv – men så är allt i den världen illusion eller på ren svenska: lögn.

Den bro, det så kallade antahkarana, som lärjungarna bygger mellan det högre mentala (47:4) och det kausala (47:1) genom kausalhöljets centrum, är ingenting annat än deras med eget arbete och förverkligande aktiverade högre mentala och kausala medvetenhet, förvärvade egenskaper och förmågor. Dessa högre medvetenhetsslag, högre slags egenskaper och förmågor hör till medvetenhets- och viljeaspekten. Som allt i tillvaron har de också en materiaspekt, i detta fall materia av slagen 47:1-5, och denna utgör i materiell mening förbindelsen mellan 47:1 och 47:4. Men utan de motsvarande medvetenhets- och viljeaspekterna, det vill säga de ifrågavarande högre medvetenhetsslagen, egenskaperna och förmågorna (sammanfattade i de tolv essentiala) finns inte heller materiaspekten, bron i materiell mening. Fantasien, hur skapande den än är, har ingenting att tillföra detta.

Osökt tänker man här på den gamla svenska folksagan om gästen, som erbjöd sig att koka soppa på en spik och bjuda alla i stugan på denna anrättning. Bondmoran själv behövde bara släppa till litet salt, försäkrade gästen först men begärde sedan fram allt mer av grönsaker, rotfrukter och kött. Den skapande fantasin är som spiken i soppan: den gör varken till eller från för näringen. De av lärjungarna själva aktiverade slagen av högre mental och kausal medvetenhet, de av dem själva förvärvade egenskaperna och förmågorna är som soppans innehåll av verklig näring. I new-age-kretsar finns en utbredd tro på den underbara spik-soppan – en tro på att fantiserande om högre medvetenhet är detsamma som denna högre medvetenhet och att fantiserande om förvärv av högre medvetenhet är detsamma som detta förvärv.

Att som Alice A. Bailey gör kalla den skapande fantasin för en ”aspekt av intuitionen” är alldeles felaktigt. Med intuition menas i esoteriken åtminstone kausal medvetenhet (47:1-3), men oftast essential (46). Intuition ger i kunskapshänseende ofelbart riktiga verklighetsideer, befriade från illusioner och fiktioner. Fantasien däremot är en förening av emotional och mental medvetenhet och består till 99 procent illusioner och fiktioner, alltså föreställningar som inte

överensstämmer med verkligheten. Det emotionala är det enda slag av medvetenhet som inte har något att tillföra till verklighetsuppfattningen, utan dess uppgift är att på emotionalstadiet ge viljeenergi som driver till handling. Det är också detta riktiga och viktiga bruk lärjungen skall göra av sin emotionalitet: rikta den nedåt mot fysiska handlandets värld, i självförverkligande och tjänande. Det som då kan ske, om han leds av rätta motiv och rätt inställning, är att det upprättas en ömsesidig kontakt mellan det högre emotionala och det kausala, 48:3 med 47:3 och 48:2 med 47:2, så att passiv kausalmedvetenhet aktiveras. Men denna aktivering blir mest ändamålsenlig, när den får ske i det omedvetna, utan att känslan riktas uppåt mot tankens och idéns världar, ty därav blir bara vilseledande fantasi. Det emotionala inslaget i fantasin kan visserligen vara av högre slag, attraherande känslor. Men det mentala inslaget är av lägre slag, ty det högre mentala – perspektiv- och systemtänkandet – strävar inte efter att bli kvar i förening med det emotionala utan tvärtom efter att frigöras från detta och i stället förenas med det kausala.

Om skapande fantasi vore en metod för medvetandets utveckling, varför sker då ingen sådan utveckling efter ”döden” under vistelsen i emotionalvärlden? I denna värld härskar ju skapande fantasin suveränt.

Att missförstå symboler på det sätt som Bailey gjort i sin framställning av ”antahkaranas vetenskap” är att hemfalla åt ett slags vidskepelse. Det vidskepliga ligger i det bakomliggande antagandet att manipulation med materien, materiella former – i detta fall visualiserade sådana – har den ringaste effekt ifråga om aktiveringen av högre slags medvetenhet. Det är samma slags vidskeplighet som framkommer i exempelvis new-age-läror om ”att höja medvetenheten” genom att manipulera med eterhöljets centra (chakraer), visualisera dem, meditera på dem. Visserligen sker förändringar i centrens utstrålning och lyskraft, när högre medvetenhet aktiveras. Men dessa förändringar är verkningar i materie- och energiaspekten av orsaker som ligger i medvetenhetsaspekten. Att försöka tillämpa omvända förfarandet: att stimulera centren och därigenom tro sig erhålla den högre medvetenheten är vidskepelsens själva kärna. Det är att förväxla orsak och verkan, och hur kan man förvärva kausal medvetenhet, som till sin natur är konstaterande av och förståelse för orsaker, med ett förfarande som bygger på en grov missuppfattning om vad som är orsak och vad som är verkan i detta förvärv av högre medvetenhet?

Det var visserligen ett misstag att utge denna framställning, som om den vore planethierarkins undervisning, men felet är snarare Baileys efterföljares, eftersom den bok varom fråga är, *The Rays and the Initiations*, utgavs mer än tio år efter hennes bortgång. Konsekvenserna av detta misstag är heller inte så allvarliga som man annars kunde befara, eftersom det i alla händelser bara är medvetna lärjungar till planethierarkin, som har att befatta sig med ”antahkaranas vetenskap” i någon mer omfattande, praktisk mening, och de får undervisning av sina lärare, som därvid rättar de missuppfattningar som lärjungarna ändå alltid drar med sig in på lärjungaskapets första steg och ibland har svårt att frigöra sig ifrån.

Förstajaget, monaden i förstatriaden, har en automatisk och mekanisk, ”medfödd” tendens att i allt utgå från materiaspekten, ända därefter till att anse den vara den väsentliga eller enda verkligt existerande. Detta förklarar varför lärjungar, som är kvar i människoriket, ofta har så svårt att också i fråga om högre medvetenhet och dess aktivering frigöra sig från betraktelsesätt som handlar om att manipulera materieförmer. För andrajaget, monaden i andratriaden, är däremot medvetenhetsaspekten den väsentliga, liksom för tredjejaget rörelse- eller viljeaspekten blir den viktigaste. I ljustekniken, som ju framför allt handlar om människo-monadens (förstajagets) strävan att övergå till andratriaden, bli ett andrajag, måste lärjungen därför tänka om och låta allt sitt arbete utgå ifrån och vara inriktat på medvetenhetsaspekten.

Också i arbetet med eterhöljets centra måste han utgå ifrån medvetenhetsaspekten, från självmedvetenheten, kausalmedvetenheten, om än av lägsta slag. De fenomen, som han därvid kan konstatera i dessa centras materiaspekt, måste han betrakta såsom effekter och inte

orsaker, fullständiga bisaker som han inte bryr sig särskilt om. Han får vidare lära sig att noga skilja på de tre lägre och fyra högre centren. De tre lägre centren, de under diafragman, hör ihop med förstajaget. Självmedvetenheten kan inte hållas i dessa tre lägre. De fyra högre centren, de över diafragman, kan förmedla energi från kausalhöljets centra och andratriaden, senare även tredjetriaden. Självmedvetenheten kan hållas i dessa fyra högre. Självmedvetenheten skall framför allt hållas i huvudet, i panncentret och hjässcentret.

Och vad gäller symbolen "ljus" uppmanas han av läraren att minst beakta dess materieaspekt och mest dess medvetenhetsaspekt. Visserligen betyder "ljus" högre slags materia, högre slags materiehöljen, och då särskilt kausalhöljet och högre höljen. Men en viktigare insikt är att monader, som förvärvat och aktiverat höljen av dessa högre slags materia med högre slags medvetenhet, därigenom (med kausalhöljet) är permanent självmedvetna och (med 46-höljet) även gruppmedvetna. "Ljus" är självmedvetenhetens och gruppmedvetenhetens materia, och "ljus" betyder därmed även självmedvetenheten och gruppmedvetenheten i sig, utan avseende på höljena.

Avslutning och sammanfattning

Andrajagsmedvetenhet – kausalmedvetenhet, 46-medvetenhet och 45-medvetenhet – ger till skillnad från förstajagsmedvetenheten kunskap om tillvaron, självmedveten medvetenhetsgemenskap med andra och förmåga att förverkliga idealet, vilken är den verkliga visdomen.

Hur andrajagsmedvetenheten erövrar: vårda det frö som redan finns. Detta frö är altruistiska känslor, önskan att tjäna, sanningskärlek, strävan efter kunskap, begynnande essentiala egenskaper – ingenting av detta härrör från förstajaget, utan allt detta kommer från det embryoniska andrajaget.

Begynnande essentialmedvetenhet ingår i utvecklandet av kausalmedvetenhet, eftersom de olika slagen av högre medvetenhet inte är isolerade från varandra. I nya tidens lärjungaskap handlar det inte så mycket om att först bli ett kausaljag, sedan ett 46-jag och slutligen ett 45-jag, utan alla tre medvetenhetsslagen måste finnas i någon mån aktiverade redan hos kausaljaget, de två högre givetvis ännu bara i sina första ansatser.

Den vet inget om ljuset, som inte har sett mörkret. Det är därför nödvändigt att studera hindren. Man måste kunna se dem, man får inte fly undan dem, urskulda, förgylla eller bortförklara dem. Tre allvarliga hinder: formativt tänkande och formativt tal; inbillning, i synnerhet negativ inbillning; och negativa känslor. Andra viktiga hinder är tendensen till spekulation, att göra antaganden utan tillräcklig grund, tendensen till subjektivism och självcentrering.

Esoteriken kallas i framtiden ljusteknik, och framtiden börjar nu. Ljusteknik betyder: på rätt kunskap och förståelse byggd skicklighet i att använda ljuset. Och ljuset är etermaterien, dess energi och medvetenhet. Och därmed menas systemisk eter, 49:1-4, och kosmisk eter, 43-46. Också kausalhöljet räknas hit, eftersom dess centra aktiveras av andratriaden (45-47). Det finns ingen enbart teoretisk esoterik. All esoterik måste även praktiseras, vara skicklighet i handling, tillämpas i livet. Läran lever icke oanvänd.

En klar förståelse av medvetenhetsutvecklingens teori är ett starkt redskap för medvetenhetens praktik. Att reflektera, alltså självständigt tänka, på esoteriska sanningar med hylozoikens klara begrepp utvecklar högre mental medvetenhet, vilken blir en bro till kausal medvetenhet. Att visualisera bilder av oklar innebörd utvecklar endast förmågan att visualisera, alltså emotional-mentala fantasin, vilken icke är en bro till kausal medvetenhet.

Det finns ingen aspirant, som inte kan intensifiera sin enhetsmedvetenhet. Det finns heller ingen aspirant, som inte kan arbeta med åtminstone någon sida av ljustekniken. Han bör dock inte nöja sig med detta blotta faktum utan ständigt arbeta med att stärka och förbättra sitt vara, vidga och fördjupa sin kunskap.

Tack

Vi tackar alla bidragsgivare för penninggåvor som influerar till verksamheten. Vi tackar också våra trogna medarbetare CK i Skövde och GC i Avesta, som fortsätter att lämna oss rättelser av iakttagna fel i texter publicerade på våra hemsidor, på såväl www.hylozoik.se som www.veidos.se. Red. hoppas att fler av DPKs läsare följer CKs och GCs fina föredöme.

Red. tackar också mångårige hylozoikvännen RK i Göteborg för rådet att byta till yandex som leverantör av e-posttjänsten.

Stöd mottages tacksamt

Finner Du denna nättidning värd att stödja även ekonomiskt, så kan Du sätta in Ditt bidrag på plusgirokonto nr 441 76 46 – 9, Institutet för hylozoiska studier. Allt gåvor, stora som små, mottages tacksamt. Du stöder oss även genom att köpa böcker och andra skrifter från Foinix förlag.

Till slut

vill vi önska alla våra läsare och medarbetare en på allt sätt vederkvickande och berikande sommar.

Bilaga:

Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapsstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införelse i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt ”normala” tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver

någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. "Är världen upp och ner?" är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbjudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ATT FÖRSTÅ DET JUDISKA INFLYTANDET. Av Kevin MacDonald.

Alltsedan antiken har judiska befolkningar upprepade gånger nått en ställning av makt och inflytande inom västerländska samhällen. I denna boks första del diskuteras judiska bakgrundsegenskaper, som gynnar förvärvet av inflytande: etnocentrism, intelligens och rikedom,

psykologisk intensitet, aggressivitet, med fokus huvudsakligen på etnocentrismen i dess historiska, antropologiska och evolutionära sammanhang. Bokens andra del avhandlar sionismen, som i nutiden är det viktigaste exemplet på den judiska etnocentrismen. Sionismens historia kastar ljus över en inom hela det judiska samfundet pågående dynamik, vari de mest radikala elementen till slut drar hela samfundet med sig. I den tredje delen granskas den neokonservativa rörelsen, som med George W. Bush kom till makten i Förenta staterna. I förbund med praktiskt taget hela det organiserade amerikanska judiska samfundet är neokonservatismen en judisk förtruppsrörelse med nära förbindelser med de mest extrema, nationalistiska, aggressiva, rasistiska och religiöst fanatiska elementen inom Israel.

Kevin MacDonald är amerikan, professor i psykologi vid California State University i Long Beach. Han är främst känd som författare till en trilogi om judendomen som gruppevolutionär strategi. Den sista av dessa tre böcker har utgivits även på svenska: *Kritikkulturen: En evolutionär analys av judiskt engagemang i 1900-talets intellektuella och politiska rörelser*.

Engelska originalets titel: *Understanding Jewish Influence*. Översättning av Lars Adelskog. Logik förlag 2012. Limhäftad med mjuka pärmar. 176 sidor. Pris: 150 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se

Alla böcker och skrifter beställes hos:

FOINIX FÖRLAG

Box 92085

541 02 Skövde

adelskog@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages porto- och expeditonsavgift. Betalning göres till plusgirokonto nr 441 76 46 – 9 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott, låt oss debitera!